

1

‘O, jeetje,’ zegt de vrouw aan de ontbijttafel geschrokken als ik binnen kom lopen. Meteen slaat ze haar hand voor haar mond, alsof ze spijt heeft van haar reactie, maar het kwaad is al geschied. Haar ogen blijven op mij gericht en haar man, die tegenover haar zit, werpt haar een afkeurende blik toe, alsof hij wil zeggen dat ze zich gedeisd moet houden.

‘En dat zijn de verse broodjes, laat het jullie smaken.’

Ik zet de laatste twee zilveren schaaltes op de tafel en doe alsof ik niet zie hoe ze me medelijdend nakijken. Deze mensen bezoeken ons voor de eerste keer. In tegenstelling tot vaste gasten, die er al niet meer van opkijken, vinden nieuwelingen het altijd een beetje spannend om er iets over te vragen.

Ik ben eraan gewend en negeer het meestal. Het zit nou eenmaal in de menselijke natuur om te staren. Ik zou die blikken makkelijk kunnen voorkomen, en meestal zorg ik daar ook voor als er nieuwe gasten zijn.

Iets meer make-up op mijn gezicht, een wat hoger gesloten trui, langere mouwen... het helpt allemaal mee, maar vanmorgen had ik geen tijd. De broodjes werden te laat geleverd, de gasten werden ongeduldig en ik wilde al bijna naar onze privé-keuken een verdieping hoger lopen om dan maar de afbakbroodjes te halen die pap en ik zelf eten. Mijn haar hangt altijd zo ver voor mijn gezicht dat ik dacht dat het niet zou opvallen, maar uit gewoonte gooi ik het naar achteren als ik me voorover buig.

Vroeger raakten dit soort reacties me harder dan nu. Op je tweeëndertigste heb je dat gewoon niet meer, maar vroeger moest ik er regelmatig om huilen. Omdat ik toen zoveel jonger was, denk ik, en de mening van anderen nog heel belangrijk voor me was; toen ik elke keer buiten de deur de blikken van iedereen in het dorp in mijn nek voelde prikken, mensen hoorde fluisteren over wat mij was overkomen en opmerken dat het wel mijn eigen schuld zou zijn geweest. ‘Dat is Caro, weet je wel,’ zeiden ze. En dan wist die ander het inderdaad, omdat Caro de enige in dat kleine stinkdorp was die anders was. Alsof ze verdomme nog nooit iemand met littekens gezien hadden.

Ze fluisterden achter mijn rug dat ik vast een mooi meisje was geworden als ik niet betrokken was geraakt bij dat ongeluk; een ongeluk buiten mijn schuld om, waarvan ik het enige slachtoffer was en als enige nog steeds de gevolgen draag.

Vanuit mijn ooghoek zie ik de vrouw met de dure gouden ringen aan haar vingers een broodje pakken. Ze buigt zich voorover naar haar man zodat ze iets in zijn oor kan fluisteren. Ik wéét dat ze iets over mij gaat zeggen. En dat terwijl mijn uiterlijk, de reden waarom zij medelijden met mij heeft, maar het topje van de ijsberg is. Net als bij de ramp met de *Titanic* zit het echte drama onder de oppervlakte.

Een lelijke, rafelige vlek loopt over de hele linkerkant van mijn lichaam. Op mijn wang en in mijn hals ziet het er nog best oké uit, omdat ik daar huidtransplantaties heb gehad. Een deel van mijn schouder, mijn bovenarm en het linkerdeel van mijn decolleté zijn er minder goed vanaf gekomen. Daar is de huid verwrongen en strakgetrokken, en hoewel het nu beter te camoufleren valt dan vroeger, zie je nog steeds overduidelijk dat er iets mee aan de hand is.

Inmiddels heb ik die littekens geaccepteerd als een deel van mijzelf. Ik zie ze niet meer wanneer ik langs een spiegel loop.

Ze horen bij mij, en alleen op momenten zoals nu, als mensen zo overduidelijk naar me staren, word ik eraan herinnerd.

Als je me zou vragen of ik iets in mijn leven over zou willen doen, zou ik die avond noemen. Er zijn zoveel dingen die ik anders had kunnen doen, zoveel dingen die ik béter had kunnen doen en zoveel dingen waardoor het anders had kunnen aflopen. Die paar seconden zorgden ervoor dat ik voor altijd moet leven met medelijdende blikken, gefluister achter mijn rug en héél veel revalidatie, huidtransplantaties en operaties. Ik draag hoog gesloten kleding en heb lang haar om de lelijke littekens enigszins te verbergen.

Soms zou ik willen dat ik mensen het hele verhaal kon vertellen. Dat het niet raar zou zijn om een wildvreemde die me aanstaart te vertellen dat niet alleen de zichtbare dingen na zo'n ongeluk veranderen. Want dat ongeluk had niet alleen z'n weerslag op mij, maar was waarschijnlijk ook de laatste druppel voor het ongelukkige huwelijk van mijn ouders. Al bleven ze maar herhalen dat het niet aan mij lag en dat ze hun relatieproblemen echt alleen zichzelf te verwijten hadden, ik geloof dat tot op de dag van vandaag niet. Steeds vaker hoorde ik mijn moeder 's avonds ruziemaken met mijn vader, soms ving ik ook dingen op die ik liever niet had geweten. Geen enkel kind wil dat haar ouders gaan scheiden, maar voor mijn ouders was dat echt het allerbeste wat ze ooit hadden kunnen doen.

Hoe raar het ook klinkt, mijn moeder veranderde na mijn ongeluk nog meer dan ik. Ze deed haar uiterste best om zo weinig mogelijk bij mij in de buurt te zijn, zodat ze niet naar me hoefde te kijken. Ze was nóg minder thuis, ging nóg meer naar de sportschool en uiteindelijk biechtte ze op wat er volgens haar aan de hand was: ze had steun nodig bij de verwerking van mijn ongeluk en kon dat niet vinden bij mijn vader... Hij had haar in de armen van een andere man gejaagd. Dat die man twintig

was en dat ‘steun’ vast niet het enige was dat ze van hem kreeg, bleek uiteindelijk de doorslag te geven om de stekker uit hun huwelijk te trekken.

Toen ze na een paar maanden de scheiding aanvraagde en drie straten verderop met haar twintigjarige zumbaleraar ging samenwonen in zijn kleine flatje, wilde mijn vader met me praten. Het is al jaren geleden, maar ik weet het nog alsof het gisteren was.

‘Kun je even komen zitten? Ik wil je iets vertellen.’

Typisch mijn vader, hij wilde altijd praten als het niet uitkwam. En nu lag er ook nog zo’n enorme fronsrimpel op z’n gezicht die alleen verscheen als hij een serieus onderwerp te bespreken had, dus ik klapte met een zucht mijn boek dicht en ging naast hem op de bank zitten. Ik trok mijn been onder me en zette me schrap voor wat er komen ging. Dit zag er niet uit alsof hij zou gaan vragen waar ik graag heen op vakantie wilde.

‘Nou, eh... het zit zo...’ begon hij. Ik had mijn vader nog nooit zo horen hikkelen. Zelfs toen mijn ouders me vertelden dat ze gingen scheiden deed hij niet zo officieel en moeilijk. ‘Ik heb er goed over nagedacht, en nu jij ook op een leeftijd bent dat je op jezelf wilt gaan wonen, is het moment gekomen om een belangrijke beslissing over mijn eigen leven te nemen. Ik wil hier niet blijven wonen, het huis is te groot voor mij. Ik wil opnieuw beginnen, ergens anders. Het is tijd voor een andere uitdaging. Hier zit ik een beetje vastgeroest.’

Ik kon wel een gat in de lucht springen van blijdschap. Eindelijk. Een nieuw begin klonk hemels. Ergens ver uit de buurt van de plek waar alles me herinnerde aan die nacht. Niet meer langs die boom rijden, niet meer langs het tankstation, niet meer langs die verschrikkelijke school en misschien wel het allerbelangrijkste: niet meer al die mensen tegenkomen die mij altijd zijn blijven pesten en buitensluiten.

‘Jij bent klaar met je behandelingen, je hebt een baan, je hebt me niet meer nodig en...’ Dat klonk verdacht veel als een afscheid.

Toen pas snapte ik dat hij bedoelde dat hij ergens anders ging wonen, en dat het niet de bedoeling was dat ik met hem meeding.

‘Ik heb het er nog niet met je moeder over gehad, maar ik weet zeker dat zij je wel in huis wil nemen tot je een plek voor jezelf hebt gevonden.’ Hij liet er geen gras over groeien.

Mijn baan bestond uit vijf dagen per week orderpicken voor een online kledingwinkel en was precies zo geestdodend saai en dodelijk vermoeiend als het klonk. Daarnaast was het voor mij ook moeilijk om de lange dagen vol te houden. De fysio had me daar al voor gewaarschuwd, maar ik dacht dat het twee jaar na het ongeluk allemaal wel mee zou vallen. Dat deed het dus niet. Het enige pluspunt aan deze baan was dat ik niet veel contact met collega’s had en mijn gezicht dus niet vol hoefde te smeren met make-up.

Ik twijfelde in die tijd heel erg of ik wel deed wat ik wilde. Of dit mijn ‘later als je groot bent’ zou zijn. Dat wist ik al niet voor het ongeluk, maar toen ik net op het punt kwam dat de meeste vijftienjarigen dit soort beslissingen nemen, ging mijn leven op pauze. Toen alles weer langzaam begon op te starten en ik weer meedeed in de maatschappij en enigszins voldeed aan de norm van wat ‘normaal’ was, wist ik het helemaal niet meer.

‘Je moet me meenemen,’ zei ik vastberaden. ‘Ik wil ook een nieuw begin.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Je kunt niet zomaar alles achterlaten, Carolina. Je moeder...’

‘Die heeft daar toch helemaal geen zin in!’ riep ik uit. ‘En waar wil je dat ik dan ga wonen? In de badkamer van hun flatje? Ze heeft me niet eens gevraagd of ik bij haar wilde wonen toen

jullie gingen scheiden. Je weet hoe mam is, je kent haar obsessie met perfectie. Nou, er zijn ook dingen die je niet met een vitaminepilletje of een shake kunt oplossen. Ik ben één van die dingen. Ik voel me in haar buurt altijd veel kapotter dan ik echt ben.’

Aan zijn gezicht was te zien dat hij nadacht en overwoog of hij zijn plannen om zou kunnen gooien, of het haalbaar was om mij mee te nemen. Ik moest met meer argumenten komen, maar ik wist zeker dat het me zou lukken om hem over te halen.

‘En Luíz, die gluiperd, die is bijna even oud als ik. Wil je echt dat ik met hem in één huis ga wonen?’ Alleen al bij de gedachte huiverde ik. ‘Ik wil óók ergens anders heen. Weg uit dit domme dorp. Het gaat toch hartstikke goed met z’n tweetjes, zonder haar? Alsjeblieft, pap, je moet me gewoon meenemen.’

Een van de fijne dingen aan de band met mijn vader was dat we elkaar begrepen zonder al te veel woorden. Hij nam me serieus en behandelde me als een volwassene.

‘Maar je baan dan?’ vroeg hij.

In die vraag zag ik een teken dat hij het in overweging nam en dat ik moest doorzetten.

‘Er is overal werk te vinden, pap. En ik durf te wedden dat er werk is dat beter bij me past. Zo gauw je weet waar je heen gaat, zoek ik daar een nieuwe baan. Als je me maar niet achterlaat!’

Het idee dat ik hem zou moeten missen vervulde me met afschuw. Ik was altijd al een vaderskindje. Hij was degene die aan mijn ziekenhuisbed zat. Hij verzorgde me, bracht me ontelbare keren naar het brandwondencentrum en het ziekenhuis voor het zoveelste onderzoek, de zoveelste transplantatie, het zoveelste gesprek, terwijl mijn moeder sapkuurtjes deed en haar heupen losschudde in de sportschool onder het toezien oog van Luíz. Zij zou mij niet missen, en andersom was dat wederzijds.

‘Wat denk je van Limburg?’ vroeg hij peinzend.

Er viel een last van me af. Het was me gelukt hem ervan te overtuigen dat ik met hem mee moest én hij stond open voor suggesties.

‘Ik wil liever niet naar de grote stad, maar Limburg is nou ook weer het andere uiterste. Daarbij hebben ze daar carnaval én zeggen ze “friet” in plaats van “patat”. Een klein of middelgroot dorp lijkt me goed, zoiets als dit. Ik denk dat we allebei ongelukkig worden als we in een grote stad gaan wonen.’

Een bevestigend knikje. Godzijdank moest hij lachen om mijn pleidooi en was hij bereid naar me te luisteren.

‘Ik kan overal vandaan werken als ik maar een kantoor met een internetverbinding heb, dus waarom maken we niet gewoon een wensenlijstje voor onze nieuwe woonplaats, en gaan we dan kijken naar de juiste plek,’ stelde hij voor.

Dat klonk als een goed plan. Geen goed doordacht plan, en impulsief zoals hij altijd was, maar een plan waarmee ik de sprong in het diepe durfde te wagen.

‘Het maakt me niet eens uit waar we terechtkomen, als het maar niet meer in dit dorp is,’ grinnikte ik.

Mijn vader lachte met me mee. Er klonk een bulderende lach die vanuit zijn tenen kwam. ‘Weet je, als ik hier vanaf morgen nooit meer zou mogen komen, zou ik er geen traan om laten,’ hikte hij.

Mijn vader en ik waren echt twee uit hetzelfde bolletje wol gebreide truien.

Het duurde twee verschrikkelijke, afschuwelijke, martelende maanden voor er schot in de zaak kwam. Een week na mijn achttiende verjaardag, toen ik het zoeken naar compromissen met mijn vader al bijna opgegeven had, kwam het ineens per toeval op ons pad. Ik zat wat verveeld te scrollen op mijn telefoon, toen ik een advertentie voorbij zag komen: ‘Boetiekhôtel

De Gulden Draeck ter overname (huur of pacht heeft de voorkeur)'.
'

Ik ging geïnteresseerd rechtop zitten en las de hele advertentie door. Het was de laatste wanhoopspoging van een ouder echtpaar dat iemand zocht om hun hotel over te nemen. Het was alsof iets in me zei dat dit een kans was die we gewoon moesten grijpen. Dit zou het nieuwe begin kunnen zijn waar ik naar snakte, ergens waar niemand me kende of het verhaal achter het ongeluk wist. Hier zou ik met opgeheven hoofd kunnen rondlopen. Hier zouden we gewoon 'die mensen die het hotel hebben gekocht' zijn. Ik voelde het in elke vezel van mijn lichaam. Vanaf dat moment had ik een missie. Een missie om pap te overtuigen dat dit was wat we moesten doen.

2

Het witte laken bolt op in de lucht als ik het uitgooi over het tweepersoonsbed van onze grootste kamer. Bedden verschonen is een van mijn minst favoriete klusjes, maar de geur van schone lakens doet me altijd denken aan de eerste keer dat ik hier met grote ogen binnenliep tijdens de rondleiding, met vlinders in mijn buik en een hart dat bijna uit elkaar barstte van geluk bij het idee dat dit het zou kunnen zijn. Dat dit misschien mijn ‘later als je groot bent’ zou kunnen zijn. Het rook schoon en fris. Als een nieuw begin.

Elke keer als ik na die eerste keer die bedden verschoonde, dacht ik terug aan dat moment, aan die eerste keer dat ik de mogelijkheid overwoog om een hotel te hebben en wist – gewoon wíst – dat mijn toekomst hier lag. Mijn gedachten dwaalen als vanzelf af naar toen wanneer ik het laken instop en de kreukels glad begin te strijken.

Het hotel uit de advertentie was een *upscale* boetiekhotel met drie kamers. Het was snoezig, schattig en sprookjesachtig, er kwamen veel vaste gasten en de agenda stond bijna altijd vol. Hoewel de inrichting op de foto’s een beetje ouderwets aandeed, leek het voor mij, een achttienjarige die geen idee had wat ze met haar leven wilde, een perfecte kans – mits ik pap kon overhalen. Ineens leek het runnen van zo’n klein hotel me fantastisch, en hoe langer ik naar die advertentie keek, hoe

meer ik ervan overtuigd raakte dat dit was wat we nodig hadden. Hier konden we iets van maken, dit was het nieuwe begin waar pap het over had. Ik was halsoverkop verliefd.

Als de bedden zijn opgemaakt en de ramen openstaan om te luchten, haal ik de stofzuiger uit de gangkast. Pap heeft voorgesteld om zo'n robotstofzuiger te kopen die het allemaal zelf deed, maar ik vind het stofzuigen juist een dankbare taak. Je ziet de vloerbedekking gewoon opknappen als je alle stofjes eraf zuigt. Het monotone geluid van de stofzuiger is perfect om verder te gaan met dagdromen. Naar dat moment dat ik wist dat ik verliefd was.

Op de foto's stond het schattigste kasteeltje dat ik ooit gezien had. Het was wit met grijs, had zwarte dakpannen en lag aan de rand van een klein dorp – precies zoals we wilden: aan drie kanten omzoomd door bomen, met een gigantische tuin, een vijver met zwanen en zelfs een klein bruggetje over de vijver. Het kasteeltje had een torentje, zo uit een sprookje geplukt, en was verdeeld in een woongedeelte en een gastengedeelte. De gasten verbleven beneden in twee ruime kamers met uitzicht op de tuin en een suite tegenover de vijver. Er was een bibliotheek, en een gemeenschappelijke ruimte met lekkere stoelen om in te hangen. In een andere kamer stonden ontbijttafels. Er was ook een klein keukentje waar gasten een kop thee konden maken. De kamers hadden een eigen douche en toilet, en de suite zelfs een bubbelbad. In het hele kasteel waren prachtige lange gangen en hoge plafonds. Ik zou er met alle liefde zelf geboekt hebben voor een weekendje weg. De website van de makelaar toonde maar weinig foto's van het woongedeelte, omdat de eigenaresse en haar man erg op hun privacy gesteld waren, maar de plattegrond vertelde me alles wat ik moest weten. Er waren kamers, een grote keuken en ik zag een foto van het torenkamertje. Wat zou ik graag kasteelvrouw worden, al zou

het in de praktijk natuurlijk meer op een rol als kamermeisje en serveerster neerkomen. Ik kon ons al in die keuken zien zitten, aan een grote tafel waar we theedronken. Pap kon daar werken en ik... gewoon zitten. Het was echt een gezellig vertrek. Dit zou een thuis kunnen worden. Een rustpunt. Ik voelde het al bijna, met die koperen potten en pannen boven het keukeneiland en de geblokte gordijntjes. Oké, die waren iets te veel van het goede, maar gordijnen kun je gewoon afhalen en vervangen door iets anders wat wél bij je past.

Het lukte me alleen niet echt om pap meteen mee te krijgen. Hij was niet enthousiast over het idee om een bedrijf over te nemen in een branche waar we geen greintje verstand van hadden of zelfs maar een beetje ervaring, maar hij wilde wel naar me luisteren.

‘Geloof me nou! Het is perfect,’ zei ik.

Mijn wangen deden pijn van de neppe glimlach die ik al uren op mijn gezicht geplakt had en ik had het gevoel dat mijn mondhoeken elk moment konden uitscheuren. De huid rondom mijn littekens trok, maar als ik pap zo zou kunnen overhalen, was dat het ongemak waard. Ik was al de hele dag bezig met het hem naar zijn zin maken. Ik had zijn lievelingseten gekookt en naast zijn tot in de puntjes perfect opgemaakte bord stond een biertje; niet zomaar een supermarktbiertje, maar een van de dure speciaalbiertjes van de slijterij waar hij zo dol op was. Hij keek bedenkelijk naar de telefoon in mijn hand waarop ik door de foto’s van het hotel swipete.

‘Ik weet wat je denkt, maar je zult het met me eens zijn als je alles hebt gezien. Wat kan er moeilijk zijn aan bedden opmaken en ontbijt bestellen? En je kunt overal personeel voor aannemen als het zelf niet lukt.’ Ik had nog nooit ergens zo hard mijn best voor gedaan, omdat ik nog nooit iets zo graag gewild had als dit.

‘Weet je zeker dat het niet alleen is omdat je gewoon wilt zeggen dat je in een kasteel woont?’ vroeg hij lachend. ‘Maar je hebt mijn aandacht, ga door.’

Op dat moment had ik gewacht. Ik haalde de map tevoorschijn die onder tafel op mijn schoot lag. Daarin zaten grafieken en prijslijsten. Ik had vergelijkingen gemaakt van hotels in de buurt... De map zag er gelikt uit. Ik legde hem voor pap neer en sloeg hem open.

‘Ik zal de gasten verzorgen en dingen doen zoals bedden opmaken en ontbijt maken, en jij kunt gewoon overdag je werk doen, of gaan golfen. Ik doe de was, of zoek een bedrijf dat de was voor ons doet, als het heel veel zou zijn.’ De volgende bladzijde. ‘Er is een moestuin waar we onze eigen groenten kunnen verbouwen. En er is zoveel leefruimte! Ik heb een foto gezien van een kamer die echt perfect is als werkkamer voor jou, en ik weet ook al wat ik met die hoge plafonds in de gangen wil doen.’ Ik tikte met mijn vingers op foto’s van de moestuin en de gastenkamers.

Hij trok zijn wenkbrauw op toen ik hem de torenkamer liet zien en zei dat dat mijn slaapkamer zou kunnen worden. ‘Dit lijkt niet echt meer alsof je per ongeluk ergens op geklikt hebt, maar eerder alsof het al helemaal rond is en je alleen nog mijn handtekening onder een cheque nodig hebt.’

Ik bloosde. Eigenlijk wilde ik hem liever niet vertellen dat ik al drie dagen aan het mailen was met Blanche, de eigenaresse van het hotel. Zij dacht dat ze met pap aan het mailen was, een volwassen man die samen met zijn dochter op zoek was naar een nieuwe uitdaging. Ze was vast niet zo toeschietelijk geweest als ze had geweten dat ze gegevens uitwisselde met een meisje van achttien met alleen een mbo-2-diploma.

Gelukkig wist ik precies hoe ik pap moest aanpakken om hem te laten zien dat ik het serieus meende. Met een waterdicht

en uitgewerkt plan, een kosten-batenanalyse en de belofte dat ik meer dan mijn best zou gaan doen – dat ik mijn stinkende best ging doen! Dit was wat ik wilde met mijn leven en die advertentie had het me duidelijk gemaakt.

‘Jij neemt de zakelijke kant voor je rekening en ik doe alle huishoudelijke dingen. Ik zal wassen en koken en zorgen dat de boodschappen op tijd binnen zijn, en ik zal zelfs gastvrouw zijn.’

Eh, hallo negentienvijftig belde en ze willen hun huisvrouw terug.

Na de powerpointpresentatie van alle kamers en de slides die ik met behulp van een interieurarchitectuurapp had gemaakt van hoe het eruit zou kunnen zien, vroeg pap me om een afspraak met Blanche te maken en eens te gaan kijken. Nu moest ik het wel vertellen.

‘Wat is er?’ vroeg hij, toen hij zag dat ik niet meer met de map bezig was, maar naar mijn schoenen keek terwijl mijn wangen steeds roder werden.

‘Ik heb min of meer al een paar keer met Blanche gemaïld over wat er allemaal mogelijk is. Daardoor weet ik dat ze het echt graag kwijt willen, maar niet willen dat het opgeslokt wordt door een of ander grote hotelketen, of een verhuurmakelaar die er ontzettend veel geld aan wil verdienen.’

Pap keek me met een blik vol verwondering aan. ‘Dat had ik nou nooit achter je gezocht,’ zei hij grijnzend. ‘Stuur me die mails maar door, dan zal ik ernaar kijken; en als we de afspraak maken, speel ik het spelletje gewoon mee. Ik ben trots op je.’

De stofzuiger piept met een snerpand, scherp geluid, het teken dat hij geleegd moet worden. Gelukkig ben ik net klaar. Ik kijk om me heen of pap in de buurt is, omdat hij er een hekel aan heeft als ik een volle stofzuiger opberg, maar hij is nergens te zien. Snel duw ik de stofzuiger terug in het hok. Dat leegmaken

kan de volgende keer ook. Ik heb nu eigenlijk helemaal geen zin om me met huishoudelijke taken bezig te houden, want terugdenken aan hoe het allemaal begonnen is, is heerlijk voor mijn inspiratie. Wanneer ik het raam openzwaai en de parkeerplaats zie, denk ik automatisch aan die dag, drie maanden na dat eerste bezoekje.

Naast onze verhuishwagen zwaaiden we Blanche uit, die met een sierlijk kanten zakdoekje een traan uit haar ooghoek veegde en haar arm door die van haar man stak, terwijl ze samen in een taxi stapten, op weg naar het vliegveld om te gaan overwinteren bij hun dochter in Spanje.

Ik kon mijn geluk niet op dat het zo makkelijk was gegaan. Ondanks ons totale gebrek aan ervaring, relevante opleiding of enig idee waar we ons in gingen storten, besloten Blanche en Henri het hotel aan ons te verpachten. We waren de enige geïnteresseerden die het ook echt als hotel wilden behouden, en zij wilden graag zo snel mogelijk vertrekken. We hadden een contract dat zij en pap hadden laten opstellen, waarin stond dat we elke maand een vast bedrag zouden overmaken. Alle inkomsten boven dat bedrag waren voor ons. Het gaf me een goed gevoel, zo'n langetermijnplan waarin we konden sparen om uiteindelijk zelf eigenaars van het kasteel te kunnen worden.

Veertien jaar geleden besloten pap en ik om er een succes van te maken, en we hebben nooit meer teruggekeken. Natuurlijk ging helemaal niets zoals ik het in eerste instantie bedacht had. De moestuin bleek overwoekerd met onkruid en ik kwam er na drie dagen op mijn knieën in de modder wroeten achter dat ik een hekel aan tuinieren heb. Klodders modder overal, vieze beestjes en spinnen overal, en dat voor een komkommer of een paar tomaten die ik gewoon in de supermarkt kan kopen? Mij niet bellen! Pap interpreteerde het als een slecht voorteken. Als ik de tuin waar ik zo enthousiast over was na drie dagen al niet

meer zag zitten, hoe moest dat dan met de rest gaan? Wat als ik ook geen zin meer had in bedden opmaken of ontbijt serveren? Ik verzekerde hem: zolang er geen spinnen of vieze klodders modder op de ontbijtborden lagen, was er helemaal niets aan de hand en zou ik alles doen wat in mijn macht lag om hier een succes van te maken.

‘Caro!’

Ik schrik me helemaal wezenloos als mijn vader ineens naast me in de gang opduikt, en schiet met een ruk terug naar het heden – datzelfde heden waarin we de vaste gasten van de oude eigenaars hebben weten te behouden, en ook nog onze eigen klantenkring hebben kunnen opbouwen. Er is veel veranderd in de laatste jaren, en ik mag wel zeggen dat het bijna allemaal positief is.

‘Is er koffie?’ vraagt hij, terwijl hij met me meeloopt naar de ontbijtruimte.

Ik grinnik. Hij weet dat er altijd verse koffie is als we gasten hebben en toch vraagt hij het elke keer.

‘Ja hoor, ik kom het zo brengen.’

Hij neemt plaats aan een tafeltje in plaats van naar zijn werkkamer te gaan. Mijn vader is graag in de buurt van onze gasten om te luisteren waar ze het over hebben. Later vertelt hij aan mij wat hij gehoord heeft.

Het is onvoorstelbaar welke onderwerpen mensen aan de ontbijttafel bespreken. Ook dat afluisteren is er een beetje ingeslopen, en dat is helemaal mijn eigen schuld. Ik doe het altijd en overal, maar niet zo opvallend als pap.

Hij grijnst naar me als ik hem met wat knikjes van mijn hoofd probeer duidelijk te maken dat hij naar zijn werkkamer moet gaan. Er staan drie tafeltjes en in plaats van dat hij gewoon in de keuken gaat zitten, neemt hij pontificaal plaats op

een stoel aan een van de vrije tafeltjes.

‘Ik heb heerlijk geslapen vannacht, wat jullie?’ vraagt hij joviaal aan de andere gasten, die instemmend mompelen. Ik glimlach als de volgende gasten door de deur komen.

Mevrouw Rigter zwaait enthousiast naar me als ze plaatsneemt. ‘Kind, hoe gaat het met je? Heb je al een vriend? Of een vriendinnetje?’ Ze begroet me al jaren op deze manier en ik vind het fantastisch. Voor iemand van haar leeftijd is ze verrassend ruimdenkend.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nog steeds alleen,’ zeg ik lachend. Ik pak de extra mooie koffiekopjes uit de kast achter me. ‘Maar met zulke leuke gasten ben ik natuurlijk nooit helemaal alleen.’

Meneer Rigter knipoogt. ‘Zonde van zo’n mooi meisje. Als ik veertig jaar jonger was, wist ik het wel.’ Dat zegt hij ook standaard.

‘En hoe gaat het met jullie?’ Meneer en mevrouw Rigter komen hier al vijftien jaar, eerst bij Blanche en haar man, daarna bij pap en mij. Het zijn fantastische mensen en ik zie ze een beetje als de opa en oma die ik niet heb. ‘Hebben jullie al leuke plannen gemaakt?’ vraag ik, terwijl ik koffie in hun kopjes schenk. Niet dat je na vijftien jaar vakantie op dezelfde plek nog verrassende dingen kunt ontdekken, maar op hun leeftijd moet je ook niet al te spannend meer proberen te doen.

‘We gaan vanmiddag een boswandeling maken,’ antwoordt mevrouw Rigter. ‘En daarna gaan we een boek lezen op onze kamer.’ Ze kijkt met een ondeugende blik naar haar man.

Meneer Rigter trekt zijn wenkbrauw op. ‘Heb je weer zo’n vreselijk damesboek meegesmokkeld in je weekendtas?’

Hij is blijkbaar geen lezer. Maar als hij de blik van zijn vrouw gezien had, had hij wel begrepen dat ze het niet per se over een boek had. Ik vind het echt heel komisch dat zo’n oud dametje nog stoute plannen maakt als ze een weekendje weg is.

De andere twee gasten nemen afscheid en lopen naar hun kamer.

Pap staat op en begint hun tafel af te ruimen. ‘Kan ik je straks even spreken, Elias?’ vraagt hij in het voorbijgaan.

Meneer Rigter knikt instemmend. ‘Natuurlijk Rogier, ik zal vanmiddag na onze wandeling even bij je kantoor langslopen, als dat uitkomt.’ Dat levert hem een misprijzende blik van mevrouw Rigter op, die niet alleen nog heel ruimdenkend is, maar ook een sterke eigen mening heeft.

‘Geen zaken op vakantie, dat weet je toch?’

Elias Rigter sust haar door een kus op haar hand te drukken. ‘Ik zweer dat ik alweer terug ben voor je ook maar één bladzijde van je nieuwe boek hebt kunnen lezen.’

Ze klakt met haar tong en begint met een zuinig mondje haar broodje open te snijden.

‘Dat hoop ik voor je,’ zegt ze.

Mijn vader gooit zijn charmes in de strijd. ‘Ik beloof dat ik hem maar een minuutje van u zal stelen, ik ben zo klaar.’

Haar ogen spugen vuur. ‘Dat hoop ik dan ook voor u,’ zegt ze, voor ze een hap van haar broodje met zalm neemt.

Pap neemt het hazenpad naar de keuken alsof de afwas echt geen vijf minuten kan wachten.